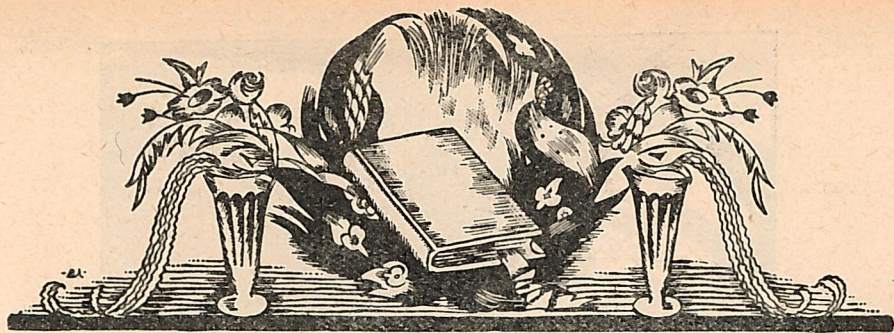

ДИМИТЪРЪ ПОДВЪРЗАЧОВЪ

Тая година зла орисъ сполетѣ нашата книжнина. Изгубихме безъ време редица даровити писатели, които служеха вдъхновено на българското художествено слово. Единъ отъ тия скъпи покойници е голѣмиятъ поетъ, вестникарь и преводачъ — Димитъръ Подвързачовъ.

Роденъ и отрасналъ въ равна Тракия, той имаше свѣтла и широка душа, въ която се отразяваха всички хубости на българската земя. Въ гърдитъ му туптѣше велико сърдце, въ което грѣеше родно слънце и бликаше гореща обичъ къмъ българския народъ.

Често вдъхновеното му перо усмиваше лошитъ страни на нашия общественъ животъ, но неговиятъ присмѣхъ бѣ винаги подквасенъ съ доброта, човѣщина и мѣдростъ.

Димитъръ Подвързачовъ не забрави и малкитъ българчета.

Тѣхнитъ жадни за радостъ сърдца намѣриха отзвукъ въ неговото голѣмо сърдце, и то имъ изпѣ въ звучни и весели стихове незабравимитъ истории за Крачунъ и Малчо въ София. Разказа имъ увлѣкателно и духовито за войната между чернитъ люде и животнитъ въ Джунглитъ. Той преведе на чистъ, свежъ и звученъ български езикъ великолепната

поема за деца на руския писател Чуковски — „Крокодилъ Крокодиловъ Крокодилски“.

Освенъ хубавитъ си книжовни творби Димитъръ Подвързачовъ оставя на българската младежъ рѣдкъ примѣръ за преданна служба на доброто и хубавото. Цѣлиятъ му животъ е миналъ въ благословенъ трудъ и непрекъснатъ стремежъ къмъ повече правда и човѣщина. Поклонъ предъ свѣтлата му паметъ!

Ранъ-Босилекъ